

Ei paina mieltä vaikka hengetön, huomenna hengetön
olisin nukkumassa nurmen alla
Niin kovin kaivomme on vedetön, ontto ja vedetön
ei löydy tilkkaa edes raapimalla

Kun kaivaa routamaasta onneaan
sen ymmärtää vain autuaat

Ei polta huoli vaikka makaisin, selällään makaisin
suojaissa viilutetun tammikannen
On sillä tiellään, eikä takaisin, tuskinpa takaisin
palaavat jälkeen kylmän rautakangen

Kun kaivaa routamaasta onneaan
sen ymmärtää vain autuaat

Suuttuisi en vaikka jo olisin, tuhkana olisin
uurnassa isoäidin akkunalla
Kun riitä aika ei vaik` sotisin, ikäni sotisin
paineessa väkijuomain hirmuvallan

Kun kaivaa routamaasta onneaan
sen ymmärtää vain autuaat

Iän ottaa ja voimat kuluttaa

kun matka kulkee läpi täyttyvien hautuumaiden
Kenelle kostaa ja ketä kurittaa
eihän meillä ole kuin ymmärrystä autuaiden